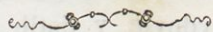

Anton Martin

po milosti božji Lavantinski škof
vsim vernim svoje škofije ljubi mir in srečo dobro!

Kaj bi Vam dobrega povedal, predrage moje ovčice, ker od vsih krajev le žalostne glase čujemo, kako strašno se vèrnim kristjanom po ptujih krajih godí. Dopolnijo se kristjanom, našim bratom, mile besede Jezusove: „Na sveti bote britkosti imeli; alj zaupajte, jaz sim svet premagal.“ Turki v jutrovih krajih zastarani sovražniki kristjanov, in pa nevérci, ljudje, ki nimajo vére, nimajo Boga, si naše dni v roke segajo, sveto cerkvo božjo, nevesto Jezusovo preganjati in pokončati; to de le terdno zaupajmo, kajti jo vse peklenske moči ne bojo zmagale. Pa tudi mi ne smemo rok križem deržati, ampak pomagajmo, kolikor zamoremo, vsaki po svoji moči, z milimi darovami, pa tudi z stanovitno molitvijo.

Čujte, kaj strašniga se je v jutrovih krajih kristjanom pripetilo! Po planinah imenitne gore Libanon živijo mirni kristjani Maroniti po imeni, pridni kakti bučelice in pa koti mravlje pohlevni. Imeli so lepe cerkve, dobre šole in sloveče samostane. Bila je njihova dežela prijazna in lepa kakti božji vert. Krog Maronitov pa bivajo divji Druzi, neversko, ljuto ljudstvo, ktero keršanske Maronite od starih časov zavoljo svete vére kervavo čerti, in jih z silo napada, ropa, jim škoduje, kedar in pa kakor le more.

Ravno o binkoštih tega leta se je strašen ogenj kervavega boja med divjimi Druzi in katolškimi Maroniti vnel, kakoršniga ni bilo v naših časih slišati. Nenadoma so divjaki kakti kervoželjni volki mirne Kristjane z orožjem napadli, može posekali in postrelili, žene in deco deloma pomorili, deloma v sužnost odgnali; niso prizanesli nosečem ženam, ne dojencom na persih; požgali hrame, cerkve in šole; in kar niso razbojniki odnesli, je strašin ogenj vpepelil. Prijazne seliša so zdaj žalostne pogoriša, rodovito polje pušave. Ni slišati milega zvona po hribih, ni čuti po dolinah veselega petja. Kar je kristjanov kervavemu meču in ognju vbežalo, se po berlogih in visokih planinah potikajo, lačni in žejni brez strehe in oblačila. Glad in bolezni jih hočeta vkončati, ako jim dobri ljudje hitro v pomoč ne pridejo.

Kakor pa sovražin ogenj, če vstane, po navadi tudi sosede vneme, in kamor ga veter potegne, vse povžiga in posmodí, tako je tudi ljuti serd nevérne turke po bližnjih mestih zgrabil, de so nad vboge kristjane mahnili, in jih skupej nad 20000 poklali; med njimi veliko duhovnikov in učenikov. Ne le po gori Libanon, tudi po Damaški, Saidi in drugih mestih ležijo merličí za cestami in stezami, po ulicah in vertih; clo vodnjaki so z mertvimi truplami nadevani; in ni pogrebnikov, ki bi vse pokopali; divji zverini in pa roparskim pticam so razkosani udje kristjanov v živež, ki jih tergajo in žrejo. Bati se je grozovitih kužnih bolezní in morij, če se ne bojo hitro mertvi pokopali.

Bilo bi kamen naše serce, ktiro bi se ne usmílilo in ne pomagalo hitro po svoji zmožnosti. Saj ne vémo, kaj tudi nas čaka; to pa dobro vemo, de bomo usmilenje najšli, ako usmilenje skažemo.

Več od 6 tavžent sirot in vdovic v tistih krajih nima Očeta, nima matere, in nas prosi, de jim pomagamo; Kristus nam pa obljubi, de kar jim storimo, Jezusu samimu storimo; on hoče biti nam plačnik. Radi bi spet svoje požgane cerkvice postavili, de bi se sveta maša služila, radi napravili potrebne šole za otroke; pa potrebnih stroškov ni; postaviti željijo hleve in delati polje, pa jim je ljuba živina poklana alj pa odgnana, brez ktire kmetovati ne morejo. In če vinogradi puše, njive pa celine ostanejo, hoče lakota ostanke kristjanov pobrati, kteri so moriji grozovitnih turkov vbežali.

Zaupam, de se Vam ne bom zameril, ako priserčno te vboge sirote Vašemu usmilenju priporočim. Vložite, kolikor premorete, naj si bo v dnarjih, alj v drugih rečeh, kakor Vam bojo Vaši častiti duhovski pastirji naročili. Vsaki darek bo hvaležno sprijet in revežem v juterne kraje poslan. Dober Bog, kteri usmilenje ljubi, on dobri Oče, kterimu naj bolj dopade, ako si vérni kakor bratje in sestre lepo pomagajo, hoče tudi nam pomagati in nam stotero poverniti. Oh, saj smo tudi mi potrebni v sedajnih žalostnih in nevarnih časih sosebne božje pomoči.

Božja pomoč vselej pri nas ostani.

V Marburgi na svet. Matevža 1860.

Anton Martin,

Lavantinski škof.